

Egy nagy adag lelki fröccs rázva, nem keverve

Ez kellene most minden érettségi előtt álló diáknak! Meg vagyok győződve arról, hogy nemcsak a magam nevében beszélek, ha ezt mondom. Kinek négy, kinek öt hosszú év van a háta mögött, s ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, nem mindig teltek a legnyugodtabban. Bár rengeteg szép emlék fűződik ezekhez az évekhez, bizony sok stresszes időszakot vészeltünk át az iskolában és a kollégiumban egyaránt.

Amondó vagyok, hogy egy ilyen jelentős életszakasz után az embernek illik számot vetnie az elmúlt időszakról. Kezdjük tehát az elején. 2014. szeptember 1. Hatalmas tömeg a Krúdy tanévnyitón. A buszmegállótól az épületig pont sikerült megázni. Mivel nem tudtam elmenni a gólyatáborba, akkor láttam először az új osztálytársaimat. Harmincöt új arc, ugyanannyi új név. Mondanom sem kell, a rossz névmemóriám nem hagyott cserben. Persze aztán minden kialakult... Vándorlás mindennap, új tanárok, egy csomó angolóra, kemény tesiórák, matematika és történelem angolul. Rájöttünk, hogy az informatikatanár nagyon különleges, és hogy nem szégyen, ha kilencedikesként eltévesztjük a karzatot. (Viszont tizedikesként már az.)

Nemcsak a suliban kellett alkalmazkodnunk, hanem a kollégiumban is meg kellett tanulnunk a szabályokat, igazodnunk kellett a házirendhez, jobban megismerkedni a szobatársainkkal. Akár tetszett, akár nem, az idősebbek számára már megszokott KZS-s napirendet bizony be kellett tartani, ami kezdetben nagyon szokatlan volt. Tanulóidő? Percre pontosan meghatározott szünetek? Étkezések csak a megadott időpontban? Nem áll rendelkezésünkre a nap bármely időpontjában egy, az otthonihoz hasonló, finomságokkal teli hűtőszekrény?

Igen, abba is bele kellett törődnünk, hogy sokszor van az életben olyan, amit utál az ember, mégis meg kell tennie, túl kell élnie. A tematikus foglalkozások szerintem mindenki számára mumusnak számítottak, és bár sokszor kecsegtettek a hasznos időtöltés gondolatával, nem csoda, hogy senkinek sem vált kedvencévé az a témazáróra vagy akár szóbeli feleletésre való felkészülésre szánt háromnegyed óra, amit egymás társaságában voltunk kénytelenek eltölteni. Persze minden kárban van haszon is.

Nem telt bele pár hét, megtanultuk, hogy ha mindennap nagybevásárlást tartunk, hamar a pénzünk végére érünk. Megtanultunk időt, pénzt, energiát beosztani. És ezennel megkezdődött a tudatos kollégista tökéletesítése. Megtanultuk, hogy jobb először a kötelességeinknek eleget tenni, és csak utána következhet a megérdemelt pihenés, szórakozás. Megtanultuk azt is, hogy a konyhás nénik nem készítenek minden héten nutellás palacsintát, pizzát, spagettit, hanem sokszor a kevésbé kedvelt kelkáposzta-főzeléssel vagy orosz salátával is be kell érnünk. Persze, ha mindennap csupa-csupa finomságot kaptunk volna, jó eséllyel az érettségire már csak elgurultunk volna. (Kivételt képeznek a negyedik emeleten lakó szerencsések.)

Viszont azt hiszem, így, vén diákként, az érettségire készülve kicsit már lemerültünk. Csak tavaszi fáradtság! Iskolaundor – mondják sokszor. De talán a mindennapos fáradtság, a kimerültség, a koncentrációs nehézségek nem feltétlenül arról árulkodnak, hogy ez csak kényeskedés. Talán sokan közülünk nagyon örülnének, ha alkalomadtán egy lelki fröccsöt ihatnának, hiszen túllendülni a nehézségeken, és a fontos dolgokra koncentrálni néha még egy „igazi felnőttnek” is nehezen megy.